

Llegiu-me!

Què hi ha, gent? Ja som aquí una altra vegada per presentar-vos el tercer número de La Puça. En aquest, hem treballat de valent. Comproveu-ho vosaltres mateixos.

Esperem que disfruteu llegint la revista. Agraïm les moltes col·laboracions que ens heu fet arribar. Esperem que us agradi i que no deixeu de col·laborar amb nosaltres en el proper número de juny.

EL DIA DE LA PAU

30 de gener

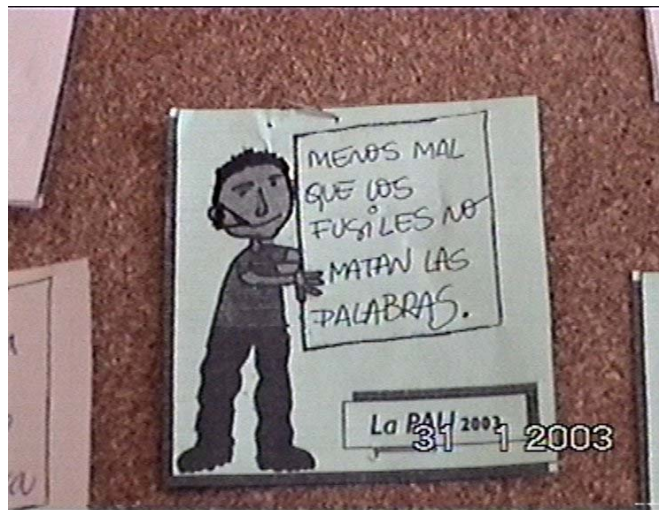
Dia Escolar de la No-violència i la Pau

Irene Garcia, Melissa Olivera, Mónica Sánchez i Laura Vilà

El dia 30 de gener es va celebrar el Dia Escolar de la No-violència i la Pau. El nostre institut va organitzar un seguit d'activitats per fer a l'hora del pati, a part dels murals que van estar exposats uns quants dies abans. Aquests murals tractaven sobre la pau i la guerra. Es van repartir unes petites targetes de colors perquè cadascú hi escrivís el seu missatge de pau i el pogués penjar al suro del vestíbul. Molta gent hi va col·laborar. Els alumnes de CFGM (Cicle Formatiu de Grau Mitjà) van pintar set-cents pins amb símbols de la pau, que després van repartir classe per classe. A l'hora del pati, Ràdio Activa va emetre un programa per aquest dia. Es va llegir la poesia guanyadora del concurs de Nadal i es van dedicar cançons pacifistes. L'objectiu del dia era: "fer un dia de classe normal amb un to especial, una declaració de bones intencions que pogués contribuir a millorar les relacions entre nosaltres", tal com explicava el full informatiu que ens van repartir. Algunes persones s'ho van prendre seriosament, però d'altres no.

Exposició de missatges de pau

Missatge pacifista

CANÇÓ SENSE NOM (ON VAS?)

*On vas amb les banderes i avions
i tot el cercle de canons
que apuntes al meu poble?*

*On vas amb la vergonya per galó,
i en el fusell, hi duus la por,
que apuntes al meu poble?*

*On vas quan ja l'infant
no vol jugar
perquè el carrer
vessa de sang
i ets tu qui l'omples?*

*On vas quan ja l'infant
no pot mirar
ni el blau del mar
ni aquell cel clar
i ets tu qui el borres?*

Lluís Llach

Aturada per la Pau

Contra la guerra d'IRAQ

Redacció

Divendres dia 14 de març, alumnes i professors van aturar l'activitat docent de 12.00 a 12.15 en protesta per la guerra de l'Iraq. La concentració es va fer a la gespa. En acabar, es van reiniciar les classes amb tota normalitat.

20 de març CONTRA LA GUERRA D'IRAQ

Redacció

L'esclat de la guerra a Iraq va ser el desencadenant d'una jornada de protesta. Els alumnes van emprendre una sèrie d'iniciatives per manifestar el seu rebuig a la guerra. Es van improvisar pancartes sobre paper d'embalar i sobre les pissarres de les aules. A mida que les anaven acabant, els alumnes les portaven a la gespa. A mig matí, hi havia una bona estesa. A les 11.00, tothom es va concentrar a la pista i es va instal·lar la megafonia, perquè els alumnes representants de les aules llegissin els textos que havien escrit. Seguidament, els alumnes de batxillerat i de cicles formatius van anar fins a l'Ajuntament.

Manifest contra la guerra

Alumnes de 2n de batxillerat

Els alumnes de segon de batxillerat de l'IES SERRALLARGA volem manifestar:

- ✓ El nostre rebuig contra l'activitat que estan duent a terme Estats Units, Gran Bretanya i Espanya a Iraq.
- ✓ La nostra oposició a l'activitat del nostre president en relació al conflicte perquè ha sigut una decisió individual i en contra de l'opinió del poble.
- ✓ La defensa de la llibertat de tots els pobles respecte els seus governants.
- ✓ El dret de ser escoltats pels nostres governs ja que vivim en una democràcia i no una dictadura.
- ✓ La nostra oposició a la matança injusta del poble iraquetà.
- ✓ La nostra desconfiança en els governs que manipulen les estadístiques de les manifestacions contra la guerra.
- ✓ El nostre rebuig contra els governs que no accepten les decisions de l'ONU i trenquen les relacions entre els països.
- ✓ La nostra oposició al tractament de la informació respecte al conflicte per tal d'alinejar els ciutadans contra el que anomenen l'Eix del Mal.
- ✓ La nostra adhesió amb els països que reclamaven la negociació per via diplomàtica i pacífica.

Els alumnes de batxillerat diem NO A LA GUERRA!!!

Tots diem NO A LA GUERRA!!!

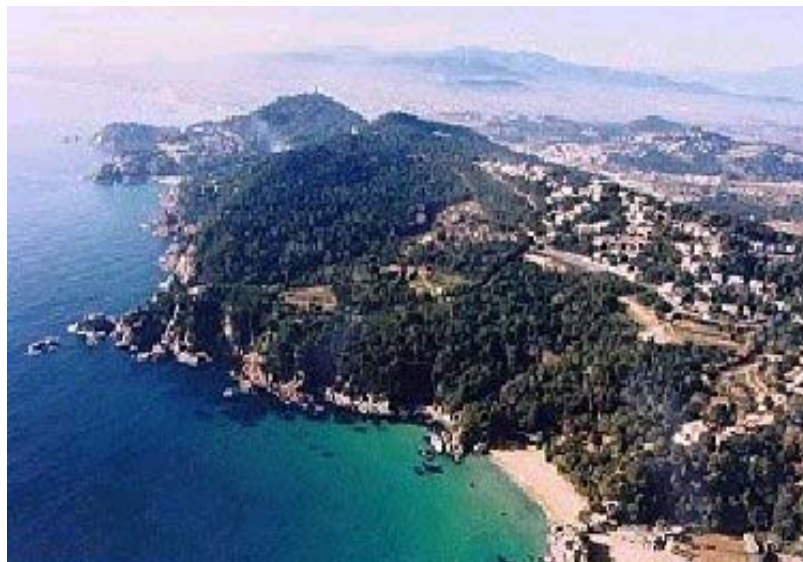
Pinya de Rosa i els audiovisuals

Alejandro Figueroa, Raquel Rodríguez, Alfonso Sendra, Laura Vilà, Jiajia Wang

El dia 14 de desembre i el 8 de febrer, alguns alumnes de 3r d'ESO, acompanyats per la Silvia Moreno, la Lourdes Domènech, en Jordi Fàbregues, jardiner del jardí botànic Mar i Murtra, i en Quim Rutllant, portaveu de la plataforma "Salvem Pinya de Rosa", vam realitzar una sortida al jardí botànic i al bosc de Pinya de Rosa.

La sortida es va fer en dos matins de dissabte. Vam quedar a la porta de l'institut i vam sortir cap a les deu amb els cotxes de les persones que ens acompanyaven. En arribar, vam començar a visitar el jardí botànic. Mentre anàvem passejant, en Jordi ens explicava la història del jardí i de tant en tant paràvem per observar algunes plantes espectaculars. Després vam sortir cap al bosc i vam veure unes canonades que s'utilitzaven per recollir l'aigua de la pluja per regar les plantes. Seguint el camí, ens vam trobar amb una arqueòloga que intentava trobar restes romàniques per tal de poder salvar Pinya de Rosa. Vam anar baixant fins a la platja i vam observar la roca de S'Agulla i el fons marí. I d'aquí vam iniciar la pujada. Al camí vam veure uns hivernacles en desús. Mentre continuàvem pujant vam seguir veient part del jardí botànic. I així va acabar la ruta. Va durar unes tres hores aproximadament.

Durant la passejada un alumne va filmar i uns altres van fer fotografies en diapositiva. Amb aquestes fotografies i el vídeo, vam elaborar un audiovisual amb música d'Amaral, i vam seleccionar un tros de la filmació. Amb tot aquest treball, i juntament amb uns altres audiovisuals relacionats amb el tema de Galícia, i uns textos ecologistes, vam anar a presentar-los als alumnes de 3r d'ESO dels IES S'Agulla i Sa Palomera. La idea era que els alumnes d'altres instituts de Blanes també participessin en les activitats sobre ecologia, principalment la qüestió de Pinya de Rosa, ja que és un tema que repercuteix molt a la població de Blanes i volem mantenir-nos junts per col·laborar en la seva preservació.

Vista aèria de Pinya de Rosa

Joaquim Ruyra. Caricatura de Joan G. Junceda

Llegim i salvem Pinya de Rosa

Melissa Olivera, Mònica Sánchez, Laura Vilà i Irene Garcia

Aquest any se celebra el 100è aniversari de la publicació de l'obra de Joaquim Ruyra *Marines i boscatges*, ara coneguda amb el nom de *Pinya de Rosa*. Pinya de Rosa també és el jardí botànic de cactus que hi ha a Blanes. Últimament hi ha una gran polèmica per aquest jardí. Es vol edificar, contruir-hi cases adosades i un gran hotel de luxe. La gent de Blanes ha format la plataforma "Salvem Pinya de Rosa". Aquests ciutadans volen aconseguir preservar aquest espai com a zona verda per Blanes. Per aconseguir-ho organitzen un seguit d'activitats perquè la gent conegui el jardí i la importància que té per Blanes. El dia 26 de gener, aquesta plataforma, aprofitant el 100è aniversari de la publicació del llibre *Pinya de Rosa*, va organitzar un dia de lectura. Es va llegir tot el llibre sencer i hi van col·laborar tots els ciutadans de Blanes que van voler (més de cent persones). Hi van participar onze alumnes de diferents cursos del nostre institut (Maria Valls, Josep Oriol Espanyol, Irene Garcia, Miquel Toll, Sara Marcó, Irene Sáez, Núria Valls, Jesús Casals, Alberto Martínez, Anna Creixell i Elisenda Reynaldos) i tres professors (Jordi Molina, Lourdes Domènech i Salvador Sagrera). La lectura va començar a les vuit del matí i va acabar a quarts d'onze de la nit. Es va emetre en directe per Ràdio i Televisió de Blanes.

EL SIMULACRO DE INCENDIO

Alberto Izquierdo, Albert Puig

El pasado 13 de febrero, a las 12:00 se practicó en nuestro instituto un simulacro de incendio. El proceso de evacuación del edificio consistía en salir todo aquel que se encontrase en él, de manera tranquila y ordenada, y en dirigirse hacia la pista. El objetivo de esta actividad fue enseñar qué hacer ante una situación de incendio. Primero, tenían que evacuarse las clases más cercanas a la escalera con su respectivo profesor (hubo un poco de lío, porque se encontraron varias clases a la vez, cosa que no debía pasar). Cuando salieron todas las clases, el coordinador de planta comprobó que no se quedase nadie. Había dos coordinadores, uno por planta, y uno general, que era el director. Francesc Juanola, el coordinador de riesgos laborales fue la persona encargada de diseñar el plan de emergencia y de dar las instrucciones de actuación a los coordinadores.

En el momento de sonar la alarma de incendio, la secretaria llamó primero a los bomberos y después a protección civil avisando de que era un *simulacro*. Al cabo de 5 minutos, llegó el responsable de protección civil y una ambulancia.

El simulacro sólo se hizo en el G-1, ya que es el único edificio que dispone de alarma de incendios. En el G-2 i el G-3 si hubiese un incendio de verdad, como no hay alarma electrónica, se tendría que avisar a voces. La mayor parte del material de las clases no es inflamable, por lo tanto, hay poco riesgo de incendio. Los únicos problemas que se detectaron en el simulacro fueron que los de protección civil y la ambulancia, si hubiese un incendio de verdad, no podrían acceder rápidamente a los edificios, porque la rampa del parking de coches es muy estrecha y porque las motos obstaculizan la puerta principal. Otro problema fue que las baterías de las luces de emergencia se tienen que cargar y no lo estaban, porque el cuadro de protección eléctrico donde se pueden encender y apagar las luces está ubicado en las clases 117 y 127, y pueden ser manipulados por los alumnos. Por lo tanto, la solución sería que esos cuadros de luces se ubicaran en otro sitio.

En general, todo fue bien.

El simulacro alteró la normalidad

JORNADA DE PORTES OBERTES ALS IES DE BLANES

Irene Garcia, Raquel Rodríguez, Cristina Gómez, Jessica Fernández

El passat dia 9 de març, els 3 instituts de Blanes (S'Agulla, Sa Palomera i Serrallarga) van celebrar la jornada de portes obertes. Aquesta jornada es fa perquè la gent pugui entrar a veure els diferents instituts, sobretot els joves que iniciaran les classes d'ESO i batxillerat l'any vinent. En el nostre institut, es va fer una sèrie d'activitats d'orientació per als pares i els alumnes. Es va seguir un itinerari per totes les instal·lacions. A l'aula es podien veure murals i treballs dels alumnes de 1r d'ESO. A la primera planta del G-1 hi havia una mostra dels crèdits de síntesi d'ESO, uns audiovisuals sobre l'ecologia, Galícia, i Pinya de Rosa, i diversos treballs de recerca de batxillerat. Al gimnàs es va fer el lliurament dels diplomes del crèdit de vela. Al G-2, es van poder visitar les aules d'informàtica on es podien veure els treballs dels cicles formatius administratius. Al primer pis, als laboratoris es podien fer pràctiques i veure treballs. A l'últim edifici, el G-3, es podien veure maquetes i treballs dels cicles formatius industrials. Per últim, es podia visitar la biblioteca, i després al bar, s'obsequiava els assistents amb un petit refrigeri.

Dos moments de la jornada

XERRADES-TALLER SOBRE PREVENCIÓ DEL CONSUM D'ALCOHOL

Redacció

Els alumnes de 4t d'ESO han participat en un programa de prevenció per al consum d'alcohol entre els joves, organitzat per l'Ajuntament de Blanes, en l'apartat de Recursos Educatius.

El dia 6 de març van assistir a una xerrada en la qual dos membres de la policia local explicaven els riscos de la conducció sota els efectes de l'alcohol. Durant la xerrada es va fer una simulació d'un control d'alcoholèmia.

Al cap d'uns dies, el dia 10 de març, Fina Vieta, psicòloga especialista en promoció de la salut, va tractar el tema de l'addicció des del punt de vista psicològic, amb l'objectiu de conscienciar els joves en la presa de decisions i amb la intenció d'obrir un espai de reflexió. Durant la sessió, els alumnes van representar tots els papers d'un judici per consum d'alcohol (el jutge, l'acusat, el fiscal, el jurat popular...)

Prèviament a aquestes dues sessions, els alumnes van respondre una enquesta sobre diverses addiccions.

Les activitats d'aquest programa estan incloses en el PAT (Pla d'Acció Tutorial) de 4t d'ESO.

UNA PASSEJADA DEL BOSC DE PINYA DE ROSA A SANTA CRISTINA

Redacció

El dia 28 de febrer, vigília de Carnestoltes, els alumnes de 2n d'ESO van aprofitar per fer una sortida de convivència. Els acompanyaven l'Àlex Cugota, en Quim Font, l'Àngels Gallego, l'Ana Romeo i en Josep Sánchez.

La sortida va consistir en una passejada que, des de l'institut, els va portar a la cala de Santa Cristina, passant pel bosc de Pinya de Rosa i el camí de ronda.

A la platja, van aprofitar per descansar, fer petar la xerrada i jugar.

A TOSSA DE MAR

Redacció

El dia 28 de febrer, els alumnes de 1r d'ESO van anar a Tossa de Mar. Els acompanyaven la Fina Albertí, en Francesc Estragués, la Montse Fors i en Jordi Molina.

La sortida formava part d'un treball sobre la protecció dels animals. Durant una setmana i mitja abans de la sortida, es va fer una exposició promoguda pel Consell Comarcal al vestíbul de l'institut, sobre les causes d'abandonament dels gossos i sobre les tasques que es realitzen a la gossiera. El matí el van completar amb la visita a les instal·lacions de la depuradora municipal.

La sortida tenia un interès especial: l'equip docent va plantejar als alumnes fer un treball de la sortida, per grups. Es tractava de fer un petit assaig del crèdit de síntesi.

Els murals de la sortida es poden veure exposats a l'aulari.

Munta-t'ho bé al SALÓ DE L'ENSENYAMENT

Redacció

Divendres dia 21 de març, els alumnes de 4t van visitar el Saló de l'Ensenyament de Barcelona. Els acompanyaven Eduard Brugaroles, Montse Fors, Montse Guillén, Hilario Pastor i Fàtima Puigdevall.

La visita és una de les activitats prèvies del Crèdit de Síntesi de 4t (CdS) que tracta sobre l'orientació professional i que duu per nom *Munta-t'ho bé*.

L'objectiu de la sortida és molt clar: els alumnes que prèviament han dedicat unes sessions de tutoria a conèixer les sortides professionals, han de recollir tota la informació sobre els estudis que pensen fer un cop acabat l'ESO.

Els alumnes de 2n d'ESO s'ho van passar d'allò més bé!!!

Xerrada sobre la Immigració i la Interculturalitat

Jiajia Wang, Alfonso Sendra i Alejandro Figueroa

El dia 7 de febrer es va fer una xerrada al nostre institut. Hi van assistir els alumnes de 4t d'ESO i alguns de 2n. Va ser en dos torns al matí de divendres, el primer de 9:00 a 10:30, i l'altre d'11:00 a 13:00. Tractava sobre la immigració i la interculturalitat. Els convidats eren Obang Micó, de Guinea Equatorial, Assaziz Almamouyni, del Marroc, Floreal Isla i Verónica Achta, de l'Argentina. L'Assaziz, el Floreal i la Verónica són familiars d'alguns alumnes de l'institut.

La xerrada va ser organitzada per la Comissió d'Acivitats Educatives Solidàries (CAES) amb la col·laboració de l'Ajuntament de Blanes. Ja és la segona vegada que es fa aquesta activitat dirigida als alumnes de 4t en el nostre institut. Els objectius són conèixer de primera mà les experiències que han viscut els immigrants que venien a fer la xerrada i tractar el tema de la solidaritat.

L'activitat forma part del crèdit de tutoria de 4t d'aquest curs. En una sessió prèvia, els alumnes van veure un vídeo sobre immigrants a Catalunya que explicaven les seves experiències personals en un país que no és el seu. Abans de la xerrada van conèixer els convidats i van formular algunes preguntes.

En la xerrada, els convidats van explicar les seves experiències i algunes anècdotes de la seva vida. Aquests van passar moments molt durs i a la vegada enriquidors per a la seva vida. Tenien moltes coses per explicar, coses que no oblidaran mai, els problemes que han trobat, com se'ls tractava i mirava la gent, com havien de superar la barrera de l'idioma, com patien la nostàlgia del seu poble i dels seus familiars. La vida dels immigrants no és gens fàcil. A part dels problemes personals que poden tenir, encara han de suportar la discriminació d'altra gent.

La xerrada va ser tot un èxit. Durant la xerrada tothom escoltava amb molta atenció i molt d'interès. Quan els convidats van haver acabat d'explicar, els alumnes van preguntar per aclarir algunes coses més que volien saber sobre ells.

Aquesta xerrada els ha servit per reflexionar i entendre el món dels immigrants. Tots som iguals, siguem d'on siguem, d'Àsia, d'Àfrica o d'Amèrica. Tots som iguals en el fons. Per això tots mereixem el mateix tracte i la mateixa mirada.

Un dels convidats explica la seva experiència personal

Floreal i Verónica (l'Argentina)

Obang Micó (Guinea Equatorial)

Assaziz Almamouyni (el Marroc)

LES FRASES

"Expongo mi historia para construir."

"Nosotros somos protagonistas de la historia."

"Yo me considero un ciudadano del mundo."

"El inmigrante lleva el dolor."

"Al ser humano no lo salva más que el ser humano."

"Las fronteras son un invento."

TRES ÉS MASSA DE MÀRIUS SERRA

Irene Garcia, Jiajia Wang i Melissa Olivera

A finals del primer trimestre, els alumnes de 3r d'ESO van llegir el llibre de Màrius Serra *Tres és massa*. Després, van fer una sèrie d'activitats relacionades amb la novel·la i van elaborar un dossier. Les professores de català, l'Assumpta Manero i l'Assumpció Vaquer, van aconseguir que l'escriptor vingués a visitar-los per poder fer-li una sèrie de preguntes i demanar-li la seva experiència com a escriptor. Va venir el dia 11 de febrer, des de les 11.00 fins les 13.00 del matí. Les dues classes van preparar-li la rebuda a la biblioteca del centre: van exposar els llibres de l'escriptor i els treballs dels alumnes, van llegir un fragment d'una obra seva i li van explicar les activitats que havien fet a classe.

La Irene de 3r C va interpretar una peça amb la guitarra i una altra amb el violí.

En Màrius Serra va arribar molt puntual i va contestar totes les preguntes detalladament i amb humor. Els va explicar com havia començat a escriure i a publicar, i les circumstàncies que l'havien portat a elaborar les diferents novel·les. També els va parlar de la seva afició pels jocs de paraules i el seu pas per diferents mitjans de comunicació: col·laboracions a la ràdio, a la TV, als diaris i a les revistes.

A l'acabar, els alumnes van agrair-li la seva visita i es van despedir. Alguns es van quedar per demanar-li un autògraf.

Màrius Serra respon amb entusiasme les preguntes dels alumnes

CESC SERRAT EXPLICA CUENTOS

Dani Puerto y David Caurel

El pasado 14 de febrero, los alumnos de 2º de ESO recibieron, en la biblioteca del instituto, la visita de Cesc Serrat, un cuentacuentos que vino a narrar varias historias y a explicar la técnica para contarlas. No es la primera vez que viene, porque el año pasado ya hizo lo mismo con los alumnos que este curso hacen 3º.

Es una actividad que se incluye en el programa de recursos educativos del Ayuntamiento de Blanes. Tiene por objetivo hacer que los alumnos refuercen el gusto por la lectura y valoren la importancia de la narración oral y escrita.

La actividad se desarrolla en tres fases. En la primera, Cesc Serrat explica tres cuentos y también enseña las técnicas para contarlos. En la segunda fase, propone a los alumnos escribir un cuento. Todos los alumnos hacen el suyo, pero luego eligen el que más les gusta de la clase. Éste se explica en una sesión en el *Esbarjo*. En la tercera fase, algunos- alumnos explican los cuentos a alumnos de primaria.

Cesc Serrat en un momento de su actuación

Port Ainé

Irene García, Raquel Rodríguez, Cristina Gómez i Jessica Fernández

Els dies 29, 30 i 31 de gener, 41 alumnes de 4t d'ESO acompanyats per 3 professors, l'Albert Felip, la Gemma Gimeno i en Salvador Pont, van anar d'excursió a Port Ainé, a la neu. Aquesta excursió s'organitza des de l'àrea d' Educació Física. Es fa des del 1996, perquè en el llibre de 4t d'ESO hi ha una unitat que parla de les activitats a l'aire lliure, i una d'aquestes activitats és l'esquí. Així que l'excursió és com un annex del llibre. Aquesta excursió té 2 objectius: 1- Aprendre a esquiar. 2- Si se'n sap, perfeccionar la tècnica.

A Port Ainé, es van allotjar 2 nits en un hotel de 3 estrelles que tenia piscina climatitzada, gimnàs, sala de jocs, cinema, sauna i discoteca. Els alumnes es van instal·lar en l'ala nova de l'hotel que tenia millors instal·lacions que la resta. Els nois i noies deien que l'hotel era molt bonic i que hi feia calor, i es volien quedar allà en comptes d'anar a esquiar. El temps no va estar gaire encertat, ja que dels 3 dies que havien d'esquiar, només en van esquiar 2 i l'últim dia van haver de tornar abans de l'hora prevista, perquè va caure una forta nevada. El primer dia va fer sol, però els altres dos va nevar. Dels 41 alumnes que hi van anar, 10 (gairebé tot nois) es van atrevir a fer *snowboard*, i els 31 restants van esquiar. Hi havia alumnes que no en sabien i en van haver d'aprendre. L' horari que tenien els nois i noies era aquest: esmorzaven a les 8.00 del matí, una mica abans de les 10.00 anaven cap a l'estació d'esquí i pujaven en telecadira (113 corbes fins arribar a les pistes); allà tenien dues hores de curset amb monitors que els ensenyaven a esquiar o els ajudaven a perfeccionar. A les 12.00, tenien temps lliure per esquiar o fer el que volguessin fins a les 14.00, que havien de dinar. A partir de les 4 de la tarda, podien tornar a les pistes a esquiar per lliure i també tenien temps de lleure per estar a l'hotel o anar pel poble, però a les 20.30 havien d'estar al menjador per sopar per tornos.

A punt per anar a les pistes

Dues hores de curset amb monitors

Després de sopar, no podien sortir de l'hotel, havien d'estar a les habitacions o a les diferents estances. A la nit, podien anar a la discoteca.

Els nois i noies que van anar a l'excursió van dir que ho havien passat molt bé, que havia estat molt divertit, i que no volien marxar. Els professors diuen que l'excursió va anar molt bé, i que els alumnes es van comportar i no van donar problemes. L' Albert Felip, professor d'Educació Física, diu que l'any que ve tornarà a proposar l'excursió per als alumnes que facin 4t d'ESO i que espera que la propera sortida vagi tan bé com ha anat aquesta.

Alumnes de 4t d'ESO acompanyats dels professors

Jornada de Puertas Abiertas en la UAB (Universidad Autónoma de Barcelona)

Sergio Fernández y Mónica Tapia

El día 21 de enero durante la mañana, 42 alumnos de 2º de Bachillerato asistieron a la Jornada de Puertas Abiertas que ofreció la Universidad Autónoma de Barcelona, acompañados por Virgili Fernández (Departamento de Ciencias Sociales), Salvador Sagrera (Departamento de Ciencias) y Jordi Suy (coordinador de Bachillerato).

Los alumnos fueron invitados a unas charlas organizadas por las diferentes facultades. Cada uno acudió a la que le interesaba y tuvieron oportunidad de ver la biblioteca, la hemeroteca y la sala de estudios.

Mientras los alumnos asistían a las diferentes conferencias, los profesores dieron una vuelta por el campus y fueron invitados a una recepción que ofreció la universidad.

BIG DRUMS: ¡UNA BRILLANTE ACTUACIÓN!

Sergio Fernández y Mónica Tapia

El día 27 de febrero, 20 alumnos de 3º C hicimos una salida al teatro Victòria. Las profesoras acompañantes fueron Assumpció Vaquer y Carme Laplaza. Salimos de la estación de Blanes a las 8:30 y volvimos a las 16:00 aproximadamente.

Cuando llegamos a Barcelona, fuimos a dar una vuelta y mientras aprovechamos para desayunar. Después nos dirigimos al teatro a ver actuar en directo a un grupo de percussionistas. El espectáculo estuvo muy bien. Fue entretenido y participativo. Cuando salimos, fuimos a un sitio tranquilo a comer. Seguidamente, disfrutamos de un tiempo libre. Finalmente, nos dirigimos a la estación de Sants a coger el tren de vuelta a Blanes.

ANEM A LA RÀDIO

Visita a Ràdio Blanes

Daniel Puerto, David Caurel, Sergio Fernández, Mónica Tapia, Irene Garcia, Melissa Olivera

Els alumnes de la classe de 3rC vam fer una visita a Ràdio Blanes per veure les instal·lacions i el funcionament de la ràdio local.

Dilluns dia 24 de febrer, a les 9:30 del matí, vam entrar als estudis. La nostra intenció era visitar la ràdio i la televisió, però estaven fent obres i només vam poder visitar la ràdio.

Vam veure la sala on feien les entrevistes i els programes en directe i ens van explicar com funcionava tot. Després vam visitar el locutori, on una noia estava fent el programa de continuïtat. Ens va ensenyar la taula de mesclres, i com triava la música. Tenen molts discos, classificats amb etiquetes de colors: internacionals, música catalana, cantautors... La música que posen és força variada i no sempre és la de moda.

Vam veure el rellotge via satèl·lit que tenen i que "pita" a cada hora. Les instal·lacions de Ràdio Blanes són petites comparades amb les de altres ràdios comercials, que tenen més audiència. La visita va durar una mica més d'una hora, i va ser entretinguda. En acabar, ens van donar una carpeta amb informació de la ràdio, unes enganxines i un CD.

SOS, ANIMALS EN PERILL

Redacció

El dia 12 de març, els alumnes del CV SOS, *Animals en perill* van anar de visita al Centre de Conservació i Recuperació d'Espècies Marines (CRAM), a Premià de Mar.

Els acompanyaven la Carme Laplaza i l'Àngels Gallego. Els alumnes van visitar les instal·lacions del centre, van escoltar les explicacions d'una especialista que hi treballa i van veure un muntatge de diapositives.

Durant la visita, els van explicar que la feina que fan al centre consisteix a recuperar animals marins que han patit algun accident. El més freqüent és recollir tortugues o dofins que s'han empassat bosses de plàstic, palets per netejar les orelles o pals de xupa-xup.

Sempre que un animal està en perill, intenten actuar en el seu medi: el mar. Si la situació es complica, el traslladen al centre per tal d'ajudar-lo.

Un cop l'any, cap a l'octubre, el centre dedica una jornada a retornar al mar els animals recuperats.

www.cram.es

Visita a LA VANGUARDIA

Redacció

El pasado día 24 de febrero, los alumnos del CV *Introducción al comentario de textos* acompañados por Nuria Martínez y Valentina Cantero visitaron la redacción de La Vanguardia. Por la mañana, aprovecharon para recorrer algunos sitios de interés arquitectónico (La catedral, La Pedrera, La Casa Batlló).

Mortadelo: La anécdota

Los alumnos del CV *Introducción al comentario de textos* tuvieron la oportunidad de saludar y conversar con el popular actor que representa el papel de Mortadelo en la película *Mortadelo y Filemón*. El popular actor estuvo muy simpático con todos y firmó muy amablemente autógrafos a los que se lo pidieron.

CINE-FÒRUM AMB LA PEL·LÍCULA "BWANA"

La Casa de la Cultura acull els alumnes de l'IES SERRALLARGA i de l'IES S'AGULLA

Josep Martínez Ollé

El dia 27 de febrer, a partir de les 11.00 hores del matí, es va celebrar a la Casa de Cultura de Blanes un cine-fòrum amb la participació d'alumnes de 1r de Batxillerat dels IES Serrallarga i S'Agulla.

L'acte forma part del Projecte "Comunicació intercultural als centres educatius de Blanes" que ha estat realitzat per la Comissió d'activitats educatives solidàries de Blanes amb la col·laboració de l'Ajuntament i el Centre de Recursos Pedagògics Selva II.

Va presentar l'acte Ma. Àngels Gallego, membre de la Comissió i professora de l'IES Serrallarga. Es va projectar la pel·lícula "Bwana", que va ser presentada per Josep Martínez Ollé, professor del Centre de Recursos i col·laborador en publicacions sobre cinema.

El film fou realitzat per Imanol Uribe el 1996 i està protagonitzat per Andrés Pajares, María Barranco i Emilio Buale. Explica la història d'una família formada per un taxista, la seva dona i els seus dos fills que arriben a la costa d'Almeria i allí entren en contacte amb un grup de contrabandistes, un de neonazis i un immigrant que acaba d'arribar en pastera. La pel·lícula vol denunciar la intolerància en diferents aspectes de la vida, tant respecte a persones d'altres ètnies com de la nostra.

Al final de la projecció s'inicià un debat coordinat per Hatim Bourkadi, que treballa com a educador social a Banyoles i que va aportar el seu testimoni com a immigrant marroquí. En el debat, van intervenir diferents alumnes i professors dels dos instituts i es van tractar aspectes com els programes d'integració dels immigrants, els prejudicis que hi ha davant d'ells i la diferenciació entre immigrant i delinqüent.

Josep Martínez Ollé és professor del Centre de Recursos Pedagògics La Selva II

Hospital Josep Trueta

Redacció

El dia 13 de febrer, els alumnes que cursen la matèria optativa de 1r de batxillerat Biologia Humana del nostre IES, juntament amb els alumnes que fan la mateixa matèria a l'institut de Lloret Coll i Rodés, acompanyats de Carmen Laplaza i Josep Roig, van visitar les instal·lacions de l'UCI de l'hospital Josep Trueta de Girona. Allà van poder conèixer de prop com funciona el sistema d'esterilització del material de quiròfan, en què consisteix la diàlisi, i també van poder descobrir la importància dels trasplantaments d'òrgans.

La Borsa i el Parlament

Redacció

Els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Superior Administratiu, amb les professores Susanna Castilla i Gloria Martínez, van anar a Barcelona el passat dia 14 de febrer. L'objectiu de la sortida era visitar en primer lloc la Borsa i, en segon lloc, el Parlament de Catalunya. En tots dos casos, es tractava de visites guiades. A la Borsa, van poder visitar les instal·lacions i veure el funcionament d'una jornada. Al Parlament de Catalunya, el guia els va explicar amb tot detall la història de la institució. Al finalitzar la visita el guia va obsequiar els professors amb material d'interès per al centre: un llibre sobre el Parlament de Catalunya, un vídeo editat pel Departament d'Ensenyament i diferents llibrets sobre legislació.

El Saló de les franquícies i Diagonal-Mar

Redacció

Els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Superior Administratiu, acompanyats de Susanna Castilla i Santi Trallero, van anar a Barcelona el passat dia 24 de febrer, a visitar el Saló de les Franquícies als pavellons de fires de Montjuïc i, posteriorment, el complex comercial de Diagonal-Mar.

Ciències de la Terra

Redacció

Els alumnes de la matèria de modalitat de 1r de batxillerat Ciències de la Terra que imparteix Carme Laplaza van anar a visitar el Museu de Geologia de Barcelona, dimecres 19 de març. El museu conté una important col·lecció de minerals (15.000), roques (14.000) i fòssils (100.000).

ELS PELEGRINS DE TOSSA

La UAC de 4t ESO

Irene Garcia

Els dies 20 i 21 de gener, 9 alumnes de la UAC de 4t, Moisés Cissé, Àlex Dumont, Arturo González, Ana Jarra, Joel Losada, Ruth Poyato, Gabi Ruiz i Joan Vizcaino, van participar la caminada del pelegrí de Tossa acompanyats per en Salvador Pont. L'objectiu de la sortida era viure l'experiència d'una pelegrinació i també un entrenament, ja que tenen previst fer el camí de Santiago.

LA VIDA + MOGUDA

Ana Jarra

Bé, la UAC de 4t és una de les classes on més aprenem de l'institut, encara que no ho sembli... Jo diria que som una colla de bojos però molt espavilats, encara que els altres creguin que som uns rucs que només fan bajanades tot el dia. Com deia abans, som una de les classes que més aprenem, encara que estem tot el dia amunt i avall. Un exemple clar és quan vam anar a fer el pelegrinatge de Tossa, gairebé ningú sabia què era això (jo tampoc), i ara ho sabem tant que fins i tot ho vam viure, i vam saber que és un sacrifici per les creences i tot aquest rotllo; semblava que anàvem a fer festa, aquells dies, però jo crec que va ser tot al contrari, fins i tot per mi va ser una de les sortides lúdiques on més vaig aprendre. Per finalitzar, he de dir que hi ha una cosa més important, que el nostre sacrifici és de tots, no d'una sola persona, per això som un grup.

ELS CICLES a la SEAT

Mónica Tapia, Sergio Fernández, Alfonso Sendra

El dia 5 de febrer, uns 60 alumnes del Cicle Formatiu de Grau Mitjà de Manteniment Industrial i d'Instal·lacions Elèctriques i els Cicles Superiors d'Administració i Finances i de Sistemes de Regulació i Control Automàtic, acompanyats per en Francesc Juanola, en Miquel Pumarola i la Mercè Torroella van visitar les instal·lacions de la SEAT.

Entre les moltes coses que van veure, destaquen el fet que la planta de fabricació està automatitzada en un 90%.

SORTIDES

	Curs	Professors
20-21/01/03 Tossa de MAR Pelegrí	UAC 4t ESO	Salvador Pont
29-30-31/01/03 Port Aïnè Esquí	4t ESO	Albert Felip, Gemma Gimeno, Salvador Pont
5/02/03 Barcelona Empresa SEAT	CFE, IMM, AiF	Francesc Juanola, Miquel Pumarola, Mercè Torroella
13/02/03 Girona Hospital Josep Trueta	1r Batx	Carme Laplaza
14/02/03 Barcelona La Borsa i el Parlament	CFSA	Susanna Castilla, Gloria Martínez
24/02/03 Blanes Ràdio/TV Blanes	3r ESO	Assumpció Vaquer
24/02/03 Barcelona La Vanguardia	4t ESO	Nuria Martínez, Valentina Cantero
24/02/03 Barcelona Saló de les franquícies	CFSA	Susanna Castilla, Santi Trallero
27/02/03 Blanes Casa de la Cultura	1r Batx	Roser Ametlla, Magda Sepulcre, Rafel Maresma
27/02/03 Barcelona Teatre Victòria	3r ESO	Carme Laplaza, Assumpció Vaquer
28/02/03 Blanes-LLoret Pinya de Rosa- Santa Cristina	2n ESO	Àlex Cugota, Quim Font, Àngels Gallego, Ana Romeo i Josep Sánchez
28/02/03 Tossa de Mar La gossera municipal i la depuradora	1r ESO	Fina Albertí, Francesc Estragués, Montse Fors i Jordi Molina
12/03/03 Premià de Mar CRAM	4t ESO	Carme Laplaza, Àngels Gallego
19/03/03 Barcelona Museu de Geologia	1r Batx	Carme Laplaza
21/03/03 Barcelona Saló de l'Ensenyament	4t ESO	Eduard Brugaroles, Montse Fors, Montse Guillén, Hilario Pastor, Fàtima Puigdevall

CORRESPONDÈNCIA

David Caurel i Dani Puerto

L'àrea de català va proposar a 3r C una nova experiència literària que es va dur a terme a finals del primer trimestre.

Els alumnes van escollir un llibre d'una llista de títols que els van oferir. Van llegir el llibre i després d'haver-ne fet unes activitats, l'Assumpció Vaquer, professora de l'àrea de català, va proposar escriure una carta a l'autor corresponent. Després d'un temps, quan ja havíem oblidat el tema dels llibres, vam rebre algunes respostes d'autors com: Andreu Sotorra, Isabel Clara-Simó...

Les cartes anaven dirigides personalment al jove lector.

Josep-Francesc Delgado és poeta, contista, novel·lista... El fil conductor de la seva obra ha estat sovint el viatge. Se'l coneix sobretot per les novel·les fruit dels seus viatges a l'Himalàia.

M^a del Mar Framis

Carta adreçada a Josep-Francesc Delgado

Blanes, 17 de novembre de 2002

Benvolgut Josep Francesc,

He llegit un llibre teu anomenat *Si puges al Sagarmatha*. M'ha agradat bastant, tot i que hi ha algunes coses que podrien haver estat millor, com per exemple al principi, en el qual els esdeveniments succeïen molt lentament i pot resultar bastant avorrit, sobretot la primera part. Trobo que els telegrams del començament fan que estiguis una mica perdut. Però això sí, la segona i la tercera part són molt emocionants, sobretot quan l'Alfred està mirant amb els prismàtics com la Mireia, l'Ang i en Tinma intenten fer el cim i perden la connexió entre els walki-talkis.

El final m'ha sorprès, no em pensava que la Mireia fos viva, que estigués al monestir de Thiangbotxè i molt menys que fos la deessa de les neus. Ara, també he trobat alguns detalls que no m'han agradat gaire, com per exemple, el diari de la Mireia: com pot haver escrit el diari mentre estava fent el cim, no seria una mica incòmode? A més, estava escrit en present d'indicatiu quan penso que hauria d'estar escrit en el pretèrit indefinit d'indicatiu, tot i que així té més intriga. Bé, doncs em despedeixo, espero que segueixis escrivint llibres i no te'n cansis mai.

M^a del Mar

Josep-Francesc Delgado

Carta resposta a M^a del Mar Framis

La Garriga, 24 de gener de 2003

Apreciada Maria del Mar Framis.

Estic content d'haver rebut la teva carta. Així que he buscat el correu electrònic del teu institut a la xarxa per fer-te arribar la meua resposta, com més aviat millor. M'alegro que hagi llegit el meu llibre i que me l'hagi comentat. Contràriament al que es poden pensar alguns lectors, els escriptors no sabem ben bé si hem explicat allò que volíem explicar, fins que veiem que els lectors ens ho expliquen.

Sí que estic fent coses. He escrit una novel·la per a joves sobre llops i guerra civil que es diu *Els llops de la lluba roja* i acaba d'aparèixer. L'any passat vaig guanyar el premi Recull de Blanes amb una història d'uns ocells màgics a Singapur i ara mateix estic fent les darreres correccions (la novel·la sortirà el mes de març). Molta feina. Això que dius dels presents és cert, tal i com dius ho vaig fer per donar una sensació de més immediatesa. Sí que després fan que tot s'acceleri finalment. És clar que jo sempre començo el dia a poc a poc i l'acabo de pressa i pot ser que les novel·les em surtin així...

Adéu, i no paris de llegir i d'observar, és la millor manera d'aprendre.

Josep-Francesc Delgado

David Caurel

Carta adreçada a Andreu Sotorra

Blanes, 5 de novembre de 2002

Hola, em dic David Caurel i li escric aquesta carta per fer-li un comentari sobre el seu llibre titulat *El club dels caps rapats*. La veritat és que l'haig de felicitar per la seva obra. El seu llibre és fàcil de llegir per la seva fragmentació en 12 capítols de poquetes pàgines. Amb aquest llibre no et pots avorir, el comences i no pares fins que te l'has acabat de llegir. Suposo que aquest fet es degut al seu tema, present al carrer. Parla dels caps rapats i això interessa la joventut. La veritat és que li haig de dir dos cosetes que no m'han agradat del llibre. Una és que al principi del llibre, diu que el Napi i la Rebeca formen part d'un club de caps rapats, i no és fins a la meitat del llibre que explica que s'infilten en el club per investigar qui ha matat el seu gos. També hi ha una altra cosa: quan parla del "Reebok", que li diu "Reebok" perquè sempre porta un xandall d'aquesta marca, no té gaire gràcia. Malgrat aquestes dues cosetes, el llibre està molt bé.

David Caurel

Jenny Romera

Carta adreçada a Andreu Satorra

Blanes, 12 de novembre de 2002

Andreu Sotorra,
Sóc la Jenny Romera Morillo, una alumna de l'IES Serrallarga de Blanes, que ha llegit un dels teus llibres, en concret *El club dels caps rapats*. T'escric aquesta carta per fer-te saber la meua opinió sobre el llibre, tot i que hi ha coses que m'agraden i d'altres que no. El teu llibre m'ha semblat molt interessant i intrigant, tot i que al principi no entenia bé la història, encara que el vocabulari és molt senzill. M'ha agradat la forma com descriu el personatge, en Nappi, tant de caràcter, com de manera de pensar, ja que el llibre està escrit en primera persona i això m'agrada, perquè tot sembla més real.

Hi ha una cosa de la història que se m'ha fet una mica pesada i és que repeteix molt el nom Tag en parlar en Nappi. També m'ha semblat una mica pesat el fet que els capítols fossin llargs, alguns fins i tot tenien deu pàgines.

M'agradaria que descrivissis millor la Rebeca, perquè només se sap que era la seva xicota.

Andreu, jo només vull que s'apigues que m'ha agradat molt el llibre, i que no agafi malament aquesta carta, sinó al revés, com una bona felicitació. Fins una altra, guapo!

La teua admiradora: Jenny

Andreu Sotorra va néixer a Reus el 1950. És pioner en la publicació en català de novel·les en suport digital. És periodista de premsa escrita i ràdio.

Andreu Sotorra

Carta resposta a David Caurel i Jenny Romera

A l'atenció de la professora Assumpció Vaquer i els alumnes del 3r curs d'ESO

Amics i amigues del 3r curs d'ESO de l'IES Serrallarga de Blanes, Amb uns quants dies de retard, des de l'editorial, perquè veig que està datada el 19 de novembre, he rebut la vostra carta, en la qual em comuniqueu que heu llegit, entre altres, la meua novel·la *El Club dels Caps Rapats*.

Celebro que us hagi agradat i, sobretot, que us hagi interessat perquè, com dieu, tracta d'un tema que cada vegada és més viu al carrer. I també us agraeixo les dues observacions que teniu l'amabilitat de fer-me i que tindrè en compte.

La veritat és que quan vaig escriure la novel·la, el tema dels caps rapats no era tant al carrer com ara, i posteriorment s'ha anat fent cada vegada més important i, desgraciadament, més conflictiu.

Espero, doncs, que la lectura d'aquesta novel·la us ajudi a entendre una mica millor el fenomen d'aquest col·lectiu de joves.

Aprofito per dir-vos que si teniu accés a Internet, podeu consultar la meua pàgina on trobareu informació sobre els meus llibres, també sobre el que heu llegit, a més de dades biogràfiques, articles i entrevistes de la meua feina periodística. L'adreça és molt senzilla de saber de memòria:

<http://www.andreusotorra.com>

Finalment, m'agradaria dir-vos, ja que sou de Blanes, que va ser en aquesta població on vaig tenir fa ja molts anys (el 1977-78) un dels meus primers premis literaris: el de narrativa dels Premis que es fan cada any, cosa que em va servir després (aleshores encara era molt jove) per poder continuar publicant com no he deixat de fer fins ara.

Ja veieu, doncs, que el món, com diuen, és tan petit com un mocador.

Una salutació a tots i també als vostres professors, i amb el desig que continueu combinant les vostres activitats més lúdiques amb l'interès per la literatura.

Cordialment

Andreu Sotorra

Isabel-Clara Simó es escriptora i periodista

Aroa Cobos

Carta adreçada a Isabel-Clara Simó

Blanes, 17 de novembre de 2002

Sra. Isabel-Clara Simó,

M'ha agradat molt el seu llibre *Raquel*, crec que és perfecte per als lectors joves, ja que et fiques de seguida en el personatge. A més, l'he trobat molt interessant i fàcil de llegir, perquè utilitza un llenguatge molt col·loquial. Qualsevol se sent identificat en algun aspecte d'aquesta història, perquè és molt realista. Jo he llegit altres llibres que representen un diari de protagonista, però cap m'ha interessat i impactat tant com aquest, perquè enganxa i sempre vols saber què passa al capítol (bé, al dia) següent.

No sé si s'ha inspirat en algú, però si no és així, he de dir que s'ho ha treballat molt perquè aquest llibre transmet molt, i això no s'aconsegueix de qualsevol manera. Sembla ben bé que estiguis llegint el diari d'algú, algú que intenta demanar a crits ajuda i no sap com, perquè t'ho creus i et fa pena i, en alguns casos, ràbia. Encara que potser no calia citar les preguntes que li feien a en Josep Lluís al concurs de música.

La vida de Raquel recull aspectes de la vida de molts joves, de manera que pot deprimir o donar consol, confiança. Per tot això, li he de donar la més sincera enhorabona per aquest fantàstic llibre i espero que escrigui més llibres com aquests, perquè l'esforç, amb aquest resultat, val la pena.

Atentament,
Aroa

Isabel-Clara Simó

Carta resposta a Aroa Cobos

Barcelona, 28 de gener de 2003

Benvolguda Aroa:

T'agareixo moltíssim les teves amables paraules, que tant m'han estimulat. No saps com és de solitaria la vida d'un/a escriptor/a, i com ignores les reaccions dels lectors.

De debò: m'has ajudat molt. Rep el meu afecte,
Isabel-Clara Simó

Vanessa Baltrons

Carta adreçada a Isabel-Clara Simó

Blanes, 17 de novembre de 2002

Estimada senyora Isabel-Clara Simó,

Li escric aquesta carta perquè he llegit un dels seus llibres: *Raquel*, i la veritat és que m'ha agradat molt perquè està escrit com un diari i no el pots deixar de llegir. Sempre vols continuar per saber què passarà a la protagonista del llibre, la Raquel, o com acabaram les coses que ocorren, perquè cada dia té una història nova, ja que li passen moltes desgràcies i poc a poc sembla que les coses li van millorant.

A més d'això, també m'ha semblat fàcil de llegir perquè els capítols són molt curts i el vocabulari que utilitza és molt fàcil d'entendre, i fa servir expressions col·loquials pròpies dels joves, expressions de carrer. I el que m'ha semblat millor d'aquest llibre és que fa la sensació que estàs llegint el diari d'una amiga, o que algú te l'està explicant, en la vida real.

A part d'això, el que potser canviaria del llibre és el principi, però només els tres primers dies, més o menys, ja que en ells només explica les coses que vol fer i és un xic pesat per llegir. Per exemple, quan la Raquel diu que es proposa unes coses per anar fent com: el règim, posar-se lentilles, estudiar una mica cada dia...

Crec que aquest llibre demostra moltes coses que de veritat estan passant a la vida real, per exemple: mort la Montse (una amiga de la Raquel) a causa d'un càncer, una malaltia que ja és curable, però que existeix, per desgràcia. La Raquel no s'agrada a ella mateixa, i a causa de coses així hi ha gent que té molts problemes i hi ha malalties a la vida real, així que penso que amb aquest llibre es poden aprendre moltes coses interessants que potser un no s'havia parat a pensar mai.

Li recomano que segueixi escrivint llibres com aquest, sobre diaris de joves o llibres per a la joventut, perquè m'ha agradat molt i, i sé d'altres persones que també, i fins i tot gent que no li agrada llegir i li deixes un moment, te'l demana per llegir-lo sencer.

Vanessa

Isabel-Clara Simó

Carta resposta a Vanessa Baltrons

Barcelona, 28 de gener de 2003

Benvolguda Vanessa:

Moltes gràcies per les teves paraules, tan afectuoses. Per un moment m'he sentit acompanyada, una sensació genial. Que sigui un llibre fàcil de llegir és, crec, bo, perquè està destinat a públic jove, com ara tu, i el que intentem és que s'"enganxin" a la lectura.

Rep tot el meu afecte. Espero que continuïs llegint-me,
Isabel-Clara Simó

Irene Garcia

Carta adreçada a Maria Mercè Roca

Divendres, 8 de novembre de 2002

Estimada autora:

Sóc una alumne de 3r d'ESO de l'IES Serrallarga de Blanes. Em dic Irene. Darrerament he llegit el seu llibre *Com un miratge*, com a lectura per a l'institut. És un llibre molt entretingut i fàcil de llegir, que t'enganxa per l'argument i els personatges. És una història tan senzilla que fins i tot algú s'hi pot sentir identificat, encara que no visqui a la muntanya. I es que l'experiència de la Salut i el protagonista, la podem viure tots. A més, hi ha detalls tan quotidians com la cabanya, els estiuajants, els cavalls o les vaques, que estan molt ben buscats per ambientar un petit poble de muntanya. És una novel·la bastant realista, però plena d'imaginació. El protagonista s'enamora per primera vegada, tot és nou per a ell i així ho explica, com si estigués vivint un somni. Però la Salut no és igual que ell, i tot i que mai s'expliquen els sentiments d'ella, imagino com és: més decidida, més orgullosa, més de ciutat... Però jo no he acabat d'entendre la Salut. Per què trenca la seva promesa de no portar gent a la cabanya? Ella sempre demostra que estima el noi, tot i que la seva manera d'estimar és diferent del que ell vol o imagina en un principi. Però al final li falla. Li importen més els seus amics que ell? El protagonista, per altra banda, sap que la Salut està jugant amb ell, però tampoc s'explica si ella ho fa perquè l'estima o perquè no l'estima. Es pot deduir, amb tot això, que la Salut s'aprofita del noi, que simplement és una aventura d'estiu. Però al final li sap greu deixar-lo i queda decebuda quan ell ja no li dirigeix la paraula. Els sentiments de la Salut són confosos, tot i que deixen molts camins per a la imaginació.

I el nom del noi? Com es diu? Aquest és un interrogant que queda obert al final de la novel·la. Per què? Potser no vol que s'identifiqui el protagonista amb cap nom o potser és a l'inrevés, cap nom és apropiat pel caràcter del protagonista. Jo li diria Lluís.

Però la veritat és que aquesta és una novel·la molt interessant i entretinguda. Espero poder seguir llegint llibres seus, diferents d'aquest, però igual de realistes i fantàstics.

Fins la propera novel·la.

Atentament,

Maria Mercè Roca

Carta resposta a Irene Garcia

Girona, 20 de febrer 2003

Benvolguda Irene,

Contesto a la teva carta amb molt de retard, i em sap greu. Acabo ara mateix una novel·la que m'ha tingut molt ocupada, i ara em toca afanyar-me a fer totes les coses pendents, entre les quals hi havia la teva carta.

Abans de res t'he de dir que estic contenta i agraïda que hagi llegit el meu llibre, perquè els escriptors escrivim per això, perquè ens llegeixin. A més la novel·la em sembla que t'ha agradat, o sigui que la meva satisfacció és completa.

Dius que no acabes d'entendre la Salut. Jo tampoc. Vull dir que els personatges, si estan ben construïts, s'assemblen molt a les persones i, a dintre del seu univers de paper, s'usen les mateixes contradiccions, incoherències, estranyeses, felicitats i penes. A mi em sembla que el problema que te la Salut es que de joveneta no l'han ensenyat a donar-se als altres ni a estimar, perquè no l'han estimada mai prou ni li han dedicat prou atenció. Però repeteixo: no cal amoïnar-se massa per entendre del tot els personatges. el més interessant, simplement, es que deixis que et fascini.

Una abraçada. Saluda la teva mestra de part meva.

Maria Mercè Roca va nèixer a Portbou el 1958, però fa uns anys que viu a Fornells.

Laura Vilà

Entrevista simulada a Pau Joan Hernández

Bona nit a tothom des de Ràdio Blanes.

Avui en el nostre programa "Parlem amb un escriptor" de cada dissabte al vespre, tindrem entre nosaltres Pau Joan Hernández autor de set novel·les, la majoria adreçades a un públic juvenil. Va néixer a Barcelona l'any 1967. Actualment viu a Bigues i Riells. Als 18 anys ja li van publicar la seva primera novel·la juvenil que es deia *Tot et serà pres*. Durant aquests anys ha escrit set novel·les i tres llibres de poemes. Actualment col·labora a les planes literàries del *Diari de Barcelona*.

Avui parlarem del seu llibre *Cordada de rescat*.

Bona nit Pau Joan Hernández.

- Bona nit a tots.

Benvingut a Ràdio Blanes. Ens agradaria saber algunes coses sobre la seva novel·la *Cordada de rescat* que va escriure l'any 1993, i que ha tingut tant d'èxit.

- Molt bé.

Com se li va acudir el tema d'aquesta obra?

- Se'm va acudir perquè a un amic meu que es diu Francesc Sales, que és a qui dedico el llibre, li va passar el que explico, i llavors jo vaig pensar que podria escriure una novel·la sobre aquesta anècdota.

El que explica el llibre és exactament el que va passar al grup d'excursionistes o ho ha canviat una mica?

- Exactament no és el que els hi va passar, perquè algunes coses les he exagerat una mica i d'altres, que hi he afegit, no són reals.

Com per exemple?

- El noi que té les costelles enfonsades i una cama fracturada en realitat només es va trencar la tibia.

Com és que hi ha un personatge que es diu Félix que sempre es manté separat del grup?

- Perquè en realitat representa el meu amic, i sé com és el seu caràcter m'imagino que es deuria portar així al refugi i amb els seus companys.

Què li fa pensar que ell i la Norma, que va arribar més tard, s'entenguessin tan bé?

- Pel que em va explicar en Francesc sobre ella, em vaig adonar que tenien el mateix caràcter i encara més quan la vaig conèixer.

Com li sembla que s'hagués comportat dintre del refugi si li hagués passat això?

- No ho sé, és una mica difícil pensar en això al no haver-m'hi trobat, però suposo que també m'hagués posat una mica nerviós, amb la tensió que hi devia haver.

Amb qui creu que s'hagués entès més bé dels grups de gent que hi havia?

- Segurament hagués estat amb en Fèlix, perquè hi hagués anat amb ell, però també m'hauria ajuntat una mica amb l'altra gent, per estar tots junts.

Quant de temps va tardar a escriure aquesta novel·la?

- Vaig tardar un any, perquè vaig haver de parlar una mica amb tot el grup abans d'escriure-la, i estar segur del que havia passat.

Es va sorprendre molt quan va descobrir tot el que havia passat?

Sí, bastant. Sobretot perquè em vaig adonar que cada persona m'explicava la versió de la història que més li interessava.

Doncs molt bé. Moltes gràcies per haver vingut.

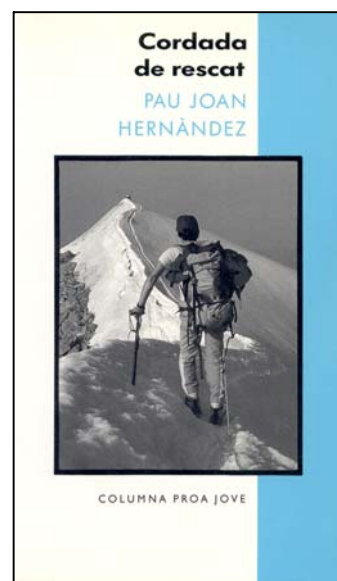
De res.

I esperem que pugui tornar un altre dia a parlar amb nosaltres sobre alguna altra novel·la.

- D'acord.

Vinga, que vagi bé i fins un altre, adéu.

- Igualment, adéu a tots i bona nit.

PAU JOAN

Carta resposta a Laura Vilà

Apreciats lectors:

De vegades, quan un es pensa que ja ho ha vist tot en aquest món de mones, li surt algú en el moment més inesperat i el destarota del tot. Dic això perquè, tot i que creia que m'havien fet ja entrevistes de totes les menes possibles, en realitat m'equivocava: mai no m'havien fet cap entrevista imaginària. I, a més, mai no m'hauria imaginat que el Pau Joan de l'entrevista falsa fos, a sobre, capaç de respondre coses força assenyades.

Per això, quan l'altre dia vaig posar ràdio Blanes per sentir el programa "parlem amb un escriptor" i em vaig trobar que parlaven amb mi (que, no cal que un ho digui, mai no havia anat a ràdio Blanes), vaig escoltar amb molta atenció, encuriosit per saber què dimonis podria explicar aquell jo que no era jo.

Aquell jo que no era jo devia ser un paio prou original. S'inventava la meua vida i obra amb una barra monumental, però hi posava tanta fe i tant d'entusiasme que, si jo mateix hagués estat en aquell moment als estudis de ràdio Blanes, situació que s'hauria produït aleshores al programa: una doble entrevista a dos personatges que en realitat són el mateix personatge!). A més, per acabar-ho d'adobar, el jo que no era jo deia a l'entrevista un parell de coses que jo mateix hauria respost de la mateixa manera.

Deia, per exemple, el jo que no era jo que una novel·la pot néixer, o, si més no, pot començar a néixer, d'una anècdota explicada per un amic. I això és ben cert. Les històries són pertot arreu: al carrer, al bar, a la botiga, al mercat... Tothom explica històries, i una part molt important de la feina de l'escriptor és anar sempre amb les orelles ben obertes, a l'aguait de totes les històries que es creuin en el seu camí. Però també és veritat, com deia el jo que no era jo, que has d'anar amb compte amb les històries que t'expliquen, perquè cada persona t'explicarà la versió que li interessi. Un escriptor ha de dominar les seves històries i els seus personatges des de tots els angles, i això és impossible quan es tracta de persones i personatges reals. Per això, les històries i els personatges reals inspiren i ajuden, però mai poden fer tota la feina.

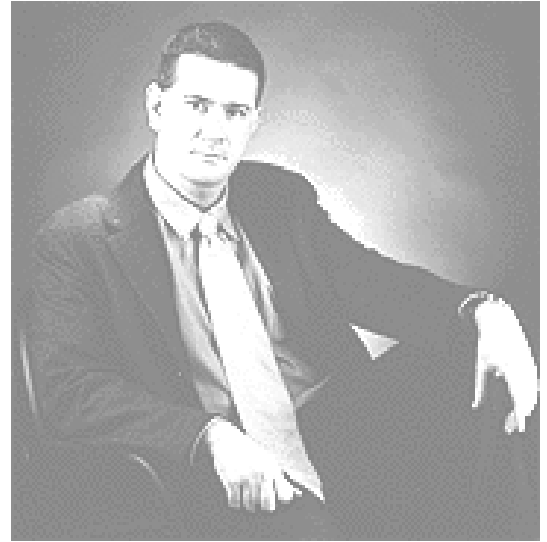
Cordada de rescat podia ser, per això, una història real. Es tractava de mostrar com un grup de persones aparentment tancades i aïllades podien començar a enverinar la seva relació fins a fer-hi aparèixer, a escala reduïda, tots els defectes de la nostra societat, i iniciar una espiral de decadència cap a la guerra i la destrucció, que només una intervenció exterior podia aturar a temps. És a dir, que cada personatge havia de mostrar la pitjor part d'ell mateix, i aquestes, és clar, no són coses que la gent estigui disposada a explicar-te.

En resum, ja veieu, vaig trobar que el jo que no era jo se'n sortia prou bé de l'entrevista amb mi que no era una entrevista amb mi. I per això vaig prendre la decisió que vaig prendre.

Sí, ho heu endevinat: vaig anar a buscar el jo que no era jo a la sortida de la ràdio i el vaig contractar perquè fes de jo en les entrevistes, actes públics i tota maena de llaunes que m'estimo més estalviar-me. Ell s'ho passa bé, guanya uns calerons i em fa quedar força bé; jo, tinc més temps per escriure. Ja veieu com m'han solucionat les coses els de Ràdio Blanes!

Per cert: Qui ha escrit aquesta carta? Ell o jo?

Amb afecte

Pau Joan Hernández va néixer a Barcelona el 1967 i viu actualment a Bigues i Riells. Va començar a dedicar-se a la literatura des de molt jove i, als divuit anys, va veure publicada la seva primera novel·la juvenil *Tot et serà pres*, una obra de caire realista, que tractava el tema de l'eutanàsia i que s'ha convertit, amb més de divuit edicions, en el seu més gran èxit. Posteriorment, la seva obra s'ha mogut més en la línia de la narrativa fantàstica, o que combina fantasia i realitat. En l'actualitat, combina la creació literària amb la crítica literària a les pàgines del diari *Avui*.

CON HUMOR...

FRASES TONTAS

Albert Puig y Alberto Izquierdo

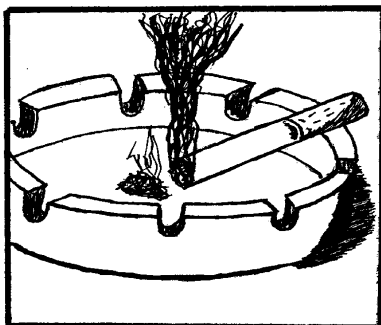
Estas son algunas frases que se han pronunciado en clase, durante el segundo trimestre. Fuera de contexto, adquieren nuevos sentidos. Nos las han proporcionado alumnos de 3º de ESO y de bachillerato:

1. Antonia Ariza: "Es que últimamente no duermo bien... no penséis mal!"
2. Antonia Vieta: "Ruben, surt per la finestra!"
3. Assumpció Vaquer: "De novetats no n'hi ha més, en realitat no n'hi ha cap."
4. Assumpta Manero: "Ho farem oralment a la llibreta."
5. Carmen Laplaza: "El nom més raro és el més complicat."
6. Hilario Pastor: "No os tenéis que aprender nada, sólo os tenéis que aprender..."
7. Ismael Dalmas: "¿Hoy somos día 24?"
Miss Ferrero: "No te entiendo."
8. Joan Sala: "En aquest punt d'aquí, jo tinc la regla."
9. Lourdes Doménech: "Un moment, en Targues, m'ha demanat per sortir..."
10. Mercedes Centrich: "Me he enrollado con la mujer del René."
11. Miss Ferrero: "Us han canviat de lloc, oi?"
Sara Diaz: "Hoy no, ayer."
12. Peter Martin: "Un parell o dues."
13. Silvia Moreno: "¡Te he dicho cinco veces que te sientes!"
David Sánchez: "¡Pero si sólo me he levantado dos!"
14. Valentina Cantero: "No hace mucho, como mucho hace poco."

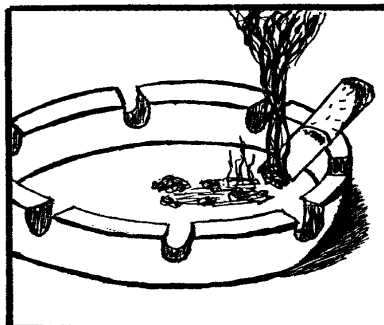
RIDDLE

A red drum which sounds
Without being touched
And grows silent
When it is touched.

La vida és curta, no l'escurcis encara més.

Aquest podries ser tu

... al cap de poc temps

...al cap d'uns anys

ENGLISH CORNER

WORD SEARCH

Virginia Garrido, Raúl González,
Ángel Rodríguez

Y	B	A	S	K	E	T	B	A	L	L	B	F	E	W
R	V	H	M	V	U	O	G	I	L	L	E	I	E	Q
T	K	G	N	I	N	N	U	R	A	A	M	G	N	W
N	J	N	U	Z	I	H	E	N	B	B	P	N	S	W
U	A	I	K	N	A	C	H	L	Y	E	R	I	S	R
O	M	V	M	C	C	R	S	A	E	S	K	I	V	Y
C	J	I	O	O	A	W	Z	C	L	A	N	K	L	J
S	W	D	S	W	R	R	Y	R	L	B	Q	S	N	C
S	T	C	L	L	A	B	T	O	O	F	I	L	F	J
O	L	L	A	B	T	F	O	S	V	N	R	I	Z	V
R	C	R	P	G	C	W	I	S	N	H	H	K	J	P
C	I	E	Y	H	O	C	K	E	Y	Q	P	B	A	K
X	S	U	M	L	W	L	T	S	L	W	A	G	O	S
Y	G	G	J	L	M	Y	F	Y	F	A	V	C	W	Z

Baseball

Skiing

Swimming

Soccer

COIN FRANÇAIS

Farces et devinettes

- ✓ Pourquoi les hommes portent un chapeau et les paysans portent un béret?
- ✓ De cet objet nous en avons besoin pour preindre le mur. Il a un bâton en bois et ça s'appelle...
- ✓ Ma tête est de bois et mes pattes aussi, mais mon corps est mou. Qui suis je?
- ✓ C'est un objet que nous utilisons pour voir mais les autres ne le voient pas. Qu'est-ce que c'est?
- ✓ D'abord je monte au ciel, là-bas j'ai rencontre mes amis. Après je prends froid et ensuite je descends.

Els càtars

DESASTRE ECOLÒGIC

Jiajia Wang i Raquel Rodríguez

Un exemple del desastre ecològic és el que va passar amb el "Prestige". La catàstrofe que ha desencadenat aquest vaixell sobre el mar costarà molt d'oblidar. Moltes espècies d'animals han mort i moltes platges han quedat impregnades de petroli. Aquest petroli ha amenaçat d'entrar a les rieres de Galícia, amb la conseqüència que tots els pescadors de les zones properes s'han quedat sense feina. Tot això és una cadena que ha estat causada per un sol motiu: no s'ha anat amb compte. No hi ha hagut mesures de seguretat. Hi ha molts fets que es podien haver evitat si la gent vegés el dany que aquest accident ha fet al nostre planeta i a nosaltres. Ningú es vol endur la culpa d'aquest accident però de qui és realment? Els diners són la causa de molts problemes, ecològics i polítics. Sense diners el món seria un lloc més tranquil. Els diners ens enceguen i no veiem el mal que produïm al món.

L'ecologia en aquests moments és molt important. Hi ha molts problemes actualment al món que estan relacionats amb l'ecologia. La gent no és conscient d'això, però encara que ho fos, no els importaria, perquè només pensen en els diners. Tot i que les conseqüències del demà no els importaran perquè són egoistes, i diem això per tothom perquè no hi ha ningú que alguna vegada no hagi tirat un paper a terra, o no ha reciclat, o ha malgastat aigua, en comptes de dutxar-se s'ha banyat o ha comprat productes amb gasos C.F.C., i més coses de les quals no ens adonem i simplement diem que un altre ja ho recollirà, o que per un paper no passa res, o que per una persona més, si tothom ho fa...

Els diners ho mouen tot, però són realment tan importants els diners, que fan que la gent no sigui conscient dels greus problemes que s'els està causant al nostre planeta? Enacara que diguin que a ells no els afectarà, si no és a ells serà als seus fills, néts, i futurs familiars. La Terra és de tothom i no s'ha de fer malbé, hem de protegir-la, i per sobre de tot respectar-la. Perquè el que faci una persona no ho ha de pagar una altra. No serveix de res tenir diners si acabes destruint el teu planeta. Si no es fa res i la gent no s'adona dels gravíssims problemes de la Terra aquest planeta serà un lloc on no es podrà viure. I després, qui ho diria, un planeta destruït pels seus habitants! S'ha de fer alguna cosa ràpidament, no només una petita part, sinó tots, que tothom es mulli i treballi perquè aquest planeta sigui un bon lloc. Tot i així, hi ha danys com els forats de la capa d'ozó, que són irreparables. Però abans que tot sigui inevitable, SALVEM EL NOSTRE PLANETA!!!

LA GUERRA

Vanessa Zurita

Desde pequeños nos educan diciéndonos que los problemas los resolvamos con palabras y no a golpes e insultos, que las cosas no se solucionan así. Luego, si nos fijamos en nuestros presidentes, vemos que ellos no hablan, sino que hacen la guerra. Ellos tendrían que dar ejemplo al pueblo y hablar hasta que se solucionen las cosas e intentar por todos los medios evitar una guerra. Pero los presidentes quieren más, nunca tienen suficiente con lo que poseen, quieren el monopolio de todo, sobre todo del petróleo, para hacerse mucho más ricos de lo que son sin dejar que los otros países que viven de estos recursos crezcan y se desarrollen. Ahora, a nosotros nos toca recordales el dicho de "haz el amor y no la guerra "

FUERTES CONTRA DÉBILES

Sobre la guerra de EEUU e IRAK

Jennifer Cerolá

El conflicto que se aproxima en un futuro no muy lejano es el de otra guerra. Fuertes contra débiles.

Si es verdad que Irak tiene armas de destrucción masiva, ¿qué? ¿acaso es el único país que las tiene? Quizá sea ese el problema, que EEUU quiere tener en su poder esas armas del infierno que sólo consiguen matar a gente inocente, niños, mujeres, ancianos... Esto no es un juego en el que se muere y vuelves a tirar. Esto es de verdad.

Yo me pregunto algo que supongo que sólo me podría contestar el mismísimo George Bush, presidente actual de EEUU, y es la siguiente: ¿Por qué no va él mismo a luchar contra Sadam Husein personalmente? Supongo que eso es imposible, está demasiado ocupado haciendo gestiones internacionales y preparando una guerra desde la Casa Blanca.

Lo que está claro es que se sabe quién saldrá ganando en esta absurda guerra, y por desgracia, también cuántas vidas aproximadamente perecerán en este embrollo.

Mi opinión creo que ha quedado clara durante el texto pero si de algo sirvieran estas líneas, ojalá fuera para impedir la tormenta que se viene encima.

La conclusión a la que he llegado después de esta reflexión es que seamos negros, chinos, indios, iraquíes, afganos, americanos, franceses, españoles... tenemos derechos, pero sobre todo creo que tenemos el derecho a vivir, y a poder escoger si queremos ir a una guerra voluntariamente a suicidarnos o queremos quedarnos en casa con nuestras familias sin miedo a que estalle una bomba y la destroce. ¡Sí!, esta es mi opinión final sobre la desgracia que se avecina entre fuertes y débiles.

Aquests dos textos van arribar a la redacció abans que esclatés la guerra.

MANGA: puntualitzacions

Quim Rabassa

Aquest article va dirigit a les dues alumnes que van escriure el text sobre el manga del número anterior de la revista *La Puça*. M'agradaria corregir uns errors, alguns d'ells bastant greus.

Comencem pel principi, el terme "manga" no significa manga, quina tonteria, no? Doncs no, una cosa és un còmic en japonès dit "komiku" (adaptació de l'espanyol al japonès, sí sí, de l'espanyol). Una cosa són els còmics que són els que fan a Occident i una altra cosa són els "mangas" que és un altre estil d'explicar les històries, semblant al còmic sí però no amb el mateix origen. El manga també és l'estil de dibuix japonès, així que els dibuixos que alguns de nosaltres fem, sí, són manga.

L'anime no és exactament la versió del manga, però a la televisió. L'anime és un estil de dibuix semblant al manga, però amb els cossos dels personatges més estilitzats, amb més detalls, i en color.

En l'escrit parlem d'alguns exemples, a mi em sembla molt bé, però tots els exemples que vas triar eren de sèries actuals, què s'ha fet dels mítics *Saint Seiya* (los caballeros del zodiaco), el súper robot *Mazinger Z*, o la innocent *Heidi*?

A veure, exactament més que aficionats al manga, els "otakus" són els bojos pel manga, i fan el que calgui per aconseguir tot d'articles manga, però tampoc us en havíeu allunyat gaire. Els "frikis" són apassionats d'alguna sèrie o pel·lícula. La necessàriament de manga que fan videoclips trucats amb cançons de grups actuals. O sigui que no hi tenen res a veure.

Una altra cosa, no només hi ha dos tipus d'estil manga, n'hi ha moltíssims, com per exemple: "Shojo" (fet per a les noies, però no necessàriament fet per autores) com pot ser *Sailormoon*, a, Lady Oscar, Candy Candy...

El "Shonen" fet per al públic masculí, per exemple: *Evangelion*, *Rorouni Kenshin*, *Love Hina*... Aquests són fàcils de reconèixer perquè, per norma general, tots els personatges femenins van darrera del protagonista masculí, a més les noies i dones solen ser estilitzades i amb pits voluminosos. També hi ha l'estil "Bishojo" i "Bishonen", molt semblant als esmentats però els protagonistes solen ser més joves. El gènere "Gakuen" format per històries de col·legials com per exemple *Kare Kano*. El SD (Super Deformed), sèries gracioses, els seus personatges són capgrossos, encara que aquest estil també es fa servir, a vegades, en les sèries normals per representar un moment còmic. O el gènere dels "mechas" que són les sèries de robots, com per exemple *Evangelion*, *Mazinger Z*, *FLCL* (*Furi Curi*...)

El que que sí que vaig trobar perfecte és que recordéssiu el Saló del Manga i del Còmic, ja que són unes concentracions de manga anime i d' "otakus" que a tots recomanaria visitar.

M'agradaria felicitar els autors dels dibuixos que acompanyaven l'article al qual faig referència, però en concret Caterina Gómez de 2n de batxillerat. El dibuix de la Tomoe de la sèrie de *Kenshin* li va quedar molt i molt bé. Us felicito. I sento molt la indiscreció, però visca *Mazinger Z* i el seu creador Go Nagai!!

Amb aquest número adjuntem un còmic dibuixat pels alumnes de segon de batxillerat.

I a LA PUÇA de juny...
els viatges a Ardales, a Galícia, a Madrid, els premis Sant Jordi i més...
Us esperem !!!

Edita: IES Serrallarga
DL: GI-1579-2002
Subvenciona: APA
Coordinació:
Lourdes Domènech

Col·laboració:
Francesc Estragués, Assumpció Vaquer

Equip de redacció (Alumnes de 3r d'ESO):

David Caurel, Jessica Fernández, Sergio Fernández, Alejandro Figueroa, Irene García F., Irene García S., Cristina Gómez, Alberto Izquierdo, Melissa Olivera, Daniel Puerto, Albert Puig, Raquel Rodríguez, Mónica Sánchez, Alfonso Sendra, Mónica Tapia, Laura Vilà, Jiajia Wang

Restaurante Chino
PALACIO PRINCIPE
王府酒樓
972 35 52 34

C/Passeig de S'Abanell, 1 (Els Pins)

